

Psie záchranárky

Štvornohá divoška

Daphne
Mapleová

FRAGMENT

Psie záchranárky Štvornohá divoška

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.albatrosmedia.sk

Daphne Mapleová
Psie záchranárky – Štvornohá divoška – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2018

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS **MEDIA**

Psie záchranárky

Psie záchranárky

Štvornohá divoška

Daphne
Mapleová

FRAGMENT

Keď sme míňali útulok, pomyslela som na roztomilého Labku a srdce mi poskočilo. Už som sa nemohla dočkať, až ho zajtra uvidím a objímam. Zlepši mi náladu aspoň dovtedy, kým budem s ním. Ale potom sa zase vrátim domov, kde nemám žiadne zvieratko, s ktorým by som sa mohla pomaznať. Nechcela som čakať, kým vyrastiem; chcela som mať nejakého miláčika *teraz*. Čakať čo i len mesiac mi pripadalo ako celá večnosť.

Ako sme tak šli tichým večerom, preberala som si v hlave, čo vravela mama. Vyložila som si to tak, že si predovšetkým myslí, že nie som dosť zodpovedná. Nič z toho, čím som argumentovala, ju nepresvedčilo. Tak možno nastal čas, aby som jej prestala *hovoríť*, že som starostlivá, a presvedčila ju o tom *činmi*.

A keď ju presvedčím, konečne mi dovolí mať doma zvieratko!

čítanie pre radosť a poučenie

Daphne Mapleová

Psie záchranárky 2 – Štvornohá divoška

Originál *Roxbury Park Dog Club #2: When the Going Gets Ruff* vydalo vydavateľstvo HarperCollins Children's Books, a division of HarperCollins Publishers, 195 Broadway, New York, NY 10007, 2016.

Text by Daphne Maple, copyright © 2016 by HarperCollins Publishers

Illustrations by Anabelle Metayer, copyright © 2016 by HarperCollins Publishers

ISBN 978-0-06-232769-7

Preklad Katarína Lalíková

Sadzba Grafická a DTP studio Albatros Media, Petra Grulichová

Vydalo vydavateľstvo FRAGMENT v roku 2018 v spoločnosti Albatros Media Slovakia, s.r.o., so sídlom Mickiewiczova 9, Bratislava, Slovenská republika

Číslo publikácie 1607

Redakčná a jazyková úprava Diana Senecká

Zodpovedná redaktorka Tatiana Floreková

Technická redaktorka Lucie Mikešová

1. vydanie

Objednávky kníh:

www.albatrosmedia.sk

eshop@albatrosmedia.sk

tel. č.: 02/4445 2046

© Albatros Media Slovakia, s. r. o., 2018. Všetky práva sú vyhradené. Žiadna časť tejto publikácie sa nesmie kopírovať a rozmnožovať za účelom rozširovania v akejkoľvek forme alebo akýmkoľvek spôsobom bez písomného súhlasu vydavateľa.

Translation © Katarína Lalíková, 2018

Cena uvedená výrobcom predstavuje nezáväznú odporúčanú spotrebiteľskú cenu.

ISBN v tlačenej verzii 978-80-566-0589-9

ISBN e-knihy 978-80-566-0657-5 (1. zverejnenie, 2018)

ALBATROS MEDIA

Pre Lauru

1. kapitola

„Mami, práve som sa dozvedela o jednom skvelom zvieratku,“ oznámila som mamine, keď sme sedeli v jedálenskom kúte našej kuchyne plnej slnka a jedli anglické mafiny. Bola to tá najideálnejšia chvíľa presvedčiť ju, že doma potrebujem nejakého domáceho maznáčika.

Mamička sa pomaly napila kávy, ale pritom sa cez okraj šálky pozerala na mňa, zvedavo vytiahla obočie a čakala, čo zo mňa vylezie ďalej.

Zhlboka som sa nadýchla. „Je to odsmradený skunk,“ oznámila som jej.

Mamina sa rozkašlala, dúšok kávy jej zaskočil v hrdle a div sa neudusila.

Rýchlo som si odhryzla z mafina, aby nezbadala, že sa usmievam popod fúzy. Reagovala presne tak, ako som dúfala.

„Skunk?“ zvolala. „Hádam si len ľudia neberú do domu skunka!“ Vyľakane sa obzrela po našej čistučkovej kuchyni, všetko tam bolo krásne poupratované a nikde nebolo ani zrníčko prachu alebo omrvinky. Mama totiž hrozne dbala na poriadok a čistotu v celom dome, a práve preto mi nikdy nedovolila, aby som si priniesla domov nejaké zvieratko.

Lenže ja som bola odhodlaná, že tentoraz to bude inak.

„Ale áno,“ ubezpečila som ju. „Vraj sú veľmi prítulné.“

Mamička sa striasla pri predstave, že by sa niekto maznal so skunkom.

„A tiež čistotné,“ dodala som vážne.

Odmietavo zavrtela hlavou. „V žiadnom prípade tu nebudeme mať skunka.“

„Tak dobre,“ zamrmlala som čo najsklamanejšie, smutne som zvesila plecيا, ale po očku som sa na

ňu pozerala. Vyzerala ustarostene, presne tak, ako som dúfala. Mama bola síce prísna, pokiaľ šlo o poriadok, tiež som sa musela usilovne učiť a nevysedávať dlho pred telkou, ale ja som vedela, že zároveň chce, aby som bola šťastná a spokojná. Odvtedy, ako sa s ockom rozviedli, keď som bola ešte veľmi malá, sme zostali samy. Vedela som, koľko veľa pracuje, aby mi občas mohla kúpiť drahú hračku, poslať ma v lete do tábora a zaplatiť baletný krúžok. Ale to, čo som si želala zo všetkého najviac, bolo nejaké zvieratko, a práve preto som vymyslela tento plán. Vôbec nešlo o skunka, šlo o...

„No a čo tak škrečka?“ spýtala som sa a tvárila som sa, akoby mi to napadlo práve teraz. „Škrečky sa chovajú v klietke a sú roztomilé.“

„V klietke musia mať piliny,“ poučila ma mamina a trochu sa zamračila pri predstave, koľko prachu z toho môže byť všade naokolo.

„Náhodou, môže sa im tam dať nastrihaný novinový papier a z toho vôbec žiadny neporiadok nie je,“ poučila som zase ja ju, pretože som si to už dávno zistila.

„A čo ten zápach?“ spýtala sa mamina a pokrčila

nos, akoby už teraz cítila smrad vychádzajúci z nevyčistenej škrekčkovej klietky.

„Klietku by som mala vo svojej izbe. A každý deň by som ju čistila, aby nesmrдела,“ sľubovala som.

Mama vstala a začala po sebe odkladať riad. „Poponáhľaj sa s tým jedlom,“ vyzvala ma. „Nemieniš predsa prísť neskoro.“

Chcela som byť poslušná, tak som si rýchlo nappchala do úst zvyšok mafinu. Videla som, že sa tvári nesúhlasne. Jejda! Dojedla som síce rýchlo, ale takto sa človek nemá správať pri stole, čo bola jedna z mnohých vecí, ktoré mama považovala za dôležité. Niekedy bolo fakt ťažké robiť všetko tak, ako si želala. A nepomáhalo ani to, že ona bola vždy dokonalá, počnúc oblečením bez jedinej škvrny a naším krásne uprataným domovom až po jej prácu úspešnej právničky. Ja som jednoducho zdedila menej dokonalé gény po ockovi, ktorý býval v Seattli. Keď som k nemu chodievala na prázdniny, v dreze mal vždy trochu neumytého riadu, všade sa tak príjemne povalovali nejaké veci, a keď sme jedli, mohli sme pri tom pokojne rozprávať s plnými ústami. Niežeby som s ockom chcela bývať; tu v Roxbury Parku som

bola šťastná. Ale možno by bolo fajn, keby mamička aspoň občas mávla rukou nad nejakými omrvinkami na stole alebo niečím podobným.

„Naozaj, mami, ani by si nevedela, že tu nejaký škrečok vôbec je,“ ubezpečovala som ju, pričom som opláchla svoj riad z raňajok a starostlivo ho nakladala do umývačky, aby som napravila svoj prehrešok s mafinom.

„S každým zvieraťom je množstvo práce,“ povedala a do cestovného hrnčeka si nalievala kávu, ktorú si brávala so sebou do auta. Pridala lyžičku cukru a zaskrutkovala viečko.

„Ja viem, ale všetko by som to robila sama,“ žobronila som. „Z vreckového by som mu kupovala jedlo, denne by som mu menila vodu, čistila klietku, proste všetko.“

Mamina sa pozrela na hodinky na sporáku. „Mali by sme si pohnúť, lebo prídeme do školy a do práce neskoro,“ poháňala ma.

Na chvíľu som si pomyslela, či to s tým škrečkom nemám skúsiť radšej inokedy. Nechcela som, aby sme prišli neskoro. Ale už som to dotiahla až sem a tá pasca so skunkom očividne fungovala. Teraz

som nemohla cúvnuť. Musela som to dohrať až do konca, kým mamina stihne vyrukovať s ďalším dôvodom, prečo nemôžem mať škrečka.

„Hotovo,“ vyhlásila som a ponáhľala sa za mamou do haly. Na lavičke som tam už mala nachystaný svoj ružový batoh. „Tak čo, mami, čo ten škrečok? Naozaj si myslím, že sa dokážem postarať o zviera. Som dosť veľká, aby som to zvládla sama, a sľubujem ti, že nebudeš musieť pohnúť ani prstom.“

So zatajeným dychom som čakala, čo odpovie.

„Sašenka, nie,“ počula som a to „nie“ prepichlo všetky moje nádeje ako bublinu.

„Ale prečo?“

„Saška, ja viem, ako veľmi túžiš po nejakom zvieratku,“ povedala. „Ale myslím, že to ešte nezvládneš. Je to veľká zodpovednosť: zviera je živá bytosť a je úplne závislé od tvojej starostlivosti.“

„Zvládnem to, viem, že to dokážem,“ ozvala som sa rýchlo. Bola som o tom presvedčená, len keby mi dala šancu.

Ale mamina iba odmietavo zavrtila hlavou. „Minulý týždeň si zabudla vyniesť smeti, takže smrdela celá kuchyňa,“ vytkla mi.

„Áno, lenže to sa mi stalo iba raz, navyše preto, že som sa učila na veľkú písomku z matiky,“ bránila som sa.

„A pred dvoma týždňami si si zabudla doma slohovú prácu z angličtiny a musela som odísť z práce a priviezť ti ju, aby si nedostala päťku,“ pokračovala.

Otvorila som ústa a chcela vysvetliť, že problém bol skôr v tom, aká je naša angličtinárka Bensonová šialene prísna a nikto nesmie nič odovzdať neskoro. A že som z tej slohovky nakoniec dostala jednotku, to vôbec nezohľadnila.

Ale mamina mala očividne iný názor. „Včera si zas zabudla vybrať lazane z mrazničky, aby sa včas rozmrazili, takže sme nakoniec museli ísť na večeru do mesta.“

Už-už som chcela namietnuť, že by sme nemali takýto problém, keby si dala povedať a kúpila mikrovlnku, ktorú odmietla mať doma, pretože podľa jej názoru jedlo z mikrovlnky chutí inak, než má. Ale mamina zdvihla ruku a zarazila ma: „A cez víkend si mi zabudla povedať, že si sľúbila Dane, že ju odvezieme na tanečný krúžok, takže tú hodinu nakoniec zmeškala.“

Hm, to som teda fakt zbabrala.

„Mami, každý predsa občas na niečo zabudne, to je úplne normálne,“ ohradila som sa a snažila som sa rozprávať ako dospelá.

Mama súhlasne prikývla. „To je pravda, miláčik. Ale niektorí zabúdajú príliš často. Až veľmi často. A takí ľudia sa nedokážu starať ešte aj o nejaké zvieratko. Ľutujem, ale je to tak.“

Tentoraz som naozaj zvesila plecيا a nič som nepredstierala. Nemohla som sa zmieriť s tým, že zabudnúť urobiť pár vecí – no dobre, možno viac ako pár vecí – znamená zabudnúť na to, že budem mať svoju Pipi. Ale bolo jasné, že mama si myslí, že som nedbanlivá a roztržitá, takže o zvieratko by som sa nedokázala postarať. A rovnako bolo jasné, že sa už o tom nemieni baviť.

„Tak poďme,“ dodala rázne, „lebo prídeš do školy neskoro!“

Nanešťastie som si v tej chvíli uvedomila, že som si zabudla vziať sveter. Uháňala som poň, potom som bleskovo skočila do ružových tenisiek a vyletela z domu. Keď budem bežať, stihnem ešte svoje dve najlepšie kamošky Kim a Taylor. Každé ráno sa

stretávame na rohu Smrekovej a Montgomeryho ulice a potom ideme spolu do školy.

Lenže sotva som skokom zdolala schodíky pred domom a chcela sa rozbehnúť po širokej dláždenej cestičke k chodníku, mama na mňa zavolala.

Otočila som sa a ona bez slova zdvihla môj baťoh, ktorý som zabudla v predizbe na lavičke, a tým som len potvrdila, že pokiaľ ide o moju roztržitosť, mala pravdu.

No super!

„Vďaka, mami,“ vyhrkla som a bežala si poň.

Bolo jasné, že dnes tú debatu o zvieratku nevyhrám. Ale keď som potom trielila po chodníku, už som si plánovala svoj ďalší rozhovor na túto tému. Vedela som, že raz zvíťazím.

Pretože sa nemienim vzdať, kým nebudem mať doma nejaké živé zvieratko.

2. kapitola

Keď som dobehla na miesto stretnutia, fučala som ako lokomotíva, ale Kim a Taylor tam ešte čakali a s hlavami pri sebe o niečom horlivo debatovali. Veľmi ma potešilo, keď som videla, aké sú rady, že sú spolu. Nie je to tak dávno, čo sa sem Taylor prisťahovala a spočiatku sa s Kim akosi nevedeli skamarátiť. Vlastne sa vôbec nekamarátili. Kim bola moja najlepšia kamarátka odvtedy, čo sme chodili do škôlky, ale ja som sa cez prázdniny na dovolenke s mamou pri jazere George skamarátila aj s Taylor

a ihneď sme si padli do oka. Bola som úplne nadšená, keď mi Taylor povedala, že sa presťahujú do Roxbury Parku, lebo jej otec tu má pracovať v právnickej firme mojej mamy. No Kim sa tomu vôbec nepotešila a Taylor ju spočiatku tiež nemala veľmi v láske. Po prvých pár dňoch školy som si skrátka začala myslieť, že tie dve sa nikdy neskamarátia. Ale potom nás zázračne zachránila dobrovoľná brigáda v psom útulku a odvtedy sa z nás stali tri nerozlučné mušketierky.

„Ahoj, Saša,“ otočila sa ku mne Kim a úsmev jej žiaril aj z hnedých očí.

„Tak ako dopadla tá finta s odsmradeným skunkom?“ nedočkavo sa zaujímala Taylor a odhrnula si z tváre jeden z množstva vrkôčikov. Taylor mala tmavú pleť a vlasy zapletené do stoviek vrkôčikov zakončených zlatými korálikmi, ktoré jej pri každom pohybe jemne zacinkali.

„Presvedčila si maminu? Budeš mať svoju Pipi?“ vyzvedala Kim, sotva sme vykročili smerom k našej škole.

„Nie,“ smutne som odpovedala.

Kim ma upokojujúco pohľadila po pleci.

„Veď tá pasca so skunkom vyzerala tak dokonalo,“ lútoštivo poznamenala Taylor.

Moje kamarátky vedeli, ako veľmi chcem mať doma nejaké zvieratko, a pomohli mi vymyslieť ten ľstivý plán. Láska k zvieratám a najmä k psom bola jednou z množstva vecí, ktoré nás tak spájali. Najviac zo všetkého som si, samozrejme, priała psa, ale mama tento nápad už dávno kategoricky zamietla, takže teraz som sa ju snažila prehovoriť, aby mi dovolila čokoľvek iné. Márne.

„Áno, aj ja som si to myslela,“ potvrdila som. „Lenže mamou to ani nepohlo.“

„Ona je asi úplne posadnutá čistotou a poriadkom,“ poznamenala Kim.

Predtým to bol naozaj dôvod, prečo mi nedovolila chovať žiadne zvieratko. No dnes mi prvý raz povedala, že dôvodom jej nesúhlasu je aj moja zábudlivosť. Už som im to chcela povedať, ale potom som to radšej prehltila. Nechcela som, aby vedeli, že mama ma považuje za nezodpovedné dievča. Bolo to trápne a ponižujúce, akoby som bola malé decko, ktoré si nevie zaviazať šnúrky na topánkach alebo ustlať posteľ. Akosi sa mi s nimi zatiaľ o tom nechcelo hovoriť.

„Hlavne to nevzdávaj,“ nabádala ma Taylor. „Určite sa nájde nejaké zvieratko, ktoré ti nakoniec dovolí mať.“

„A pomenuješ ho Pipi,“ chlácholila ma Kim.

Aj keď som im nepovedala, ako to v skutočnosti je, ich záujem o moje trápenie ma potešil.

„Dnes sa ide do útulku!“ pripomenula mi Taylor a to ma tešilo ešte viac.

Jedna z fajn vecí, ktoré nás čakali v siedmej triede, bola povinnosť, aby si každý žiak zohnal nejakú neplatenú brigádu alebo dobrovoľnú výpomoc. Nám trom sa podarilo natrafiť na tú najskvelejšiu prácu v meste: pomáhať v útulku pre psov. Čas strávený so svojimi najlepšimi kamarátkami starostlivosťou o psíkov v útulku, to bola pre mňa tá najlepšia časť týždňa!

„Nezabudla si si vziať veci na prezlečenie, však nie?“ spýtala sa Kim so šibalským úsmevom. Obrátila som oči stĺpkom. Mamička by neprežila, keby som priniesla domov čo len jediný psí chl p, takže podmienkou, aby mi vôbec dovolila chodiť pomáhať do útulku (na čo som ju prehovárala skoro celé prázdniny), bolo, že som jej musela sľúbiť, že sa

v útulku budem prezliekať do iných šiat. Tie som si zakaždým brala domov a ona ich hneď oprala.

„To nie, ale takmer som si zabudla celý batoh,“ priznala som sa.

Kamarátky sa začali smiať a ja som sa pridala, ale nešlo mi to úplne od srdca. Moja zábudlivosť je dôvod, prečo nemôžem mať žiadne zvieratko, takže táto moja vlastnosť mi už nepripadala taká smiešna ako voľakedy.

„Tak čo, ste pripravené na to, že dnes dostaneme nového psa?“ opýtala sa Kim, keď sme čakali na Hlavnej ulici, až naskočí zelená. V rannom slnku žiarilo jesenné lístie v korunách stromov zlato a červeno.

„Sierru? Mala kopu energie, keď v sobotu prišla na skúšku do útulku,“ konštatovala Taylor trochu neisto. Taylor totiž spočiatku pred nami tajila, že sa bojí veľkých psov. Mne by to ani vo sne nenapadlo, ale Kim si to všimla, a dokonca pomohla Taylor, aby sa zbavila svojho strachu. Taylor teraz zvládala všetkých psov, malých i veľkých. A vďaka tomu sa aj Taylor a Kim skamarátili.

„Neboj sa,“ povedala Kim Taylor. „Ona sa upokojí. Zakrátko zapadne do klubu.“

My tri sme totiž pred pár týždňami založili Psí klub Roxbury Park. Pre psov, ktorí potrebujú viac času na hranie a behanie, ako im ich majitelia, čo sú celý deň v práci, môžu dopriať. Majitelia ich mohli za poplatok prihlásiť do klubu, ktorý fungoval pri psom útulku. Popoludní sa sem chodili psi pohrať a vybehať. Bola to vlastne taká psia školská družina. Zatiaľ sa nám darilo výborne a bola to pre nás vynikajúca zábava. A vždy keď do klubu pribudol nový pes, boli sme úplne nadšené. Ale pokiaľ šlo o Sierru, Taylor mala pravdu. Sučka bola poriadne divoká. Keď sa prvý raz prišla zoznámiť so psíkmi v útulku, behala dookola ako splašená. Polovica našich zverencov sa k nej s radosťou pridala, ostatní sa zase zbabaloch schovávali v kútoch. Sierra má dva roky a zostali jej ešte niektoré šteňacie návyky ako napríklad to, že v novom prostredí sa poriadne vyblázni. Súhlasila som s Kim a bola som presvedčená, že sa upokojí, len čo si na klub zvykne.

„Požiadali jej majitelia aj o to, aby sme ju do klubu vodili my?“ spýtala sa ma Taylor. Každá z nás mala v klube svoje povinnosti, úlohy sme si rozdelili medzi seba. Ja som mala na starosti vybavovať

telefonáty nových zákazníkov, viesť zoznam členov klubu a vytvárať časový harmonogram, kedy bude ktorý pes chodiť do klubu.

„Nie, jej majitelia ju chcú priviesť sami,“ odpovedala som. Naším zákazníkom sme ponúkali aj službu, že v prípade potreby psa vyzdvihneme uňho doma a privedieme ho do klubu, ale Finneganovci to chceli robiť sami, aspoň zatiaľ.

„To je asi dobrý nápad,“ usúdila Taylor a otriasla sa, nepochybne si vybavila tú šialenú psiú naháňačku.

„Neboj sa, bude sa správať dobre, keď si na klub zvykne,“ upokojujúco som ju pohladila po ruke. „A nezabudni, kedykoľvek nastane nejaký problém, stačí vytiahnuť našu tajnú zbraň!“

Taylor sa zasmiala a prikývla, ale Kim zvrátila obočie.

„Akú tajnú zbraň máme?“ nechápala.

„Predsa teba,“ odpovedala som s úsmevom. „Si naša zaklínačka psov.“

„Ale veď vy to so psami tiež perfektne viete,“ vyhrkla Kim a trochu sa začervenala. Vždy sa hanbila, keď ju niekto pochválil.

„To áno,“ súhlasila som veselo, „no ty si úplný majster.“ A naozaj bola. Vážne, niekedy sa zdalo, že Kim pozná psiu reč. Zakaždým presne vedela, čo pes potrebuje, a to hneď v tom okamihu, keď to potreboval.

„Jasné,“ prízvukovala Taylor a spýtala sa: „Myslíte, že bude dnes písomka z literatúry?“

Pani učiteľka Bensonová mala vo veľkej oblube prepadovky.

„Dúfam, že nie,“ odvetila som. „Tie posledné kapitoly som tak trochu oklamala.“ V škole sme začali čítať knihu *Dobrá zem*, ktorá sa mi zatiaľ páčila, lenže včera večer som mala plno práce s vyhľadávaním škrečkov na internete a zadané čítanie som iba tak preletela, čo by určite nestačilo na kontrolný test, ktorými nás Bensonka tak často bombardovala.

„Ja tiež dúfam, že nie,“ pridala sa Kim a zahryzla si do pery. Niekedy so školou trochu bojovala. Jej rodičia dbali o to, aby sa týždenne tri popoludnia venovala iba učeniu, čo Kim, samozrejme, nenávidela, ale zároveň jej to naozaj pomáhalo, aby včas stihla väčšinu domácich úloh. A do školy sa pripravovala v ich úžasnej rodinnej reštaurácii Rox, kde

okrem iného smažili tie najskvelejšie hranolčky zo sladkých zemiakov na svete. Nehovoriac o tom, že tam piekli aj ten najlepší jablkový koláč. Niekedy jej s učením pomáhal i starší brat Matt. Trochu som ako jedináčik závidela Taylor a Kim, že majú súrodencov. Ale Taylor vyhlasovala, že byť najmladším zo štyroch dievčat je to najhoršie, čo môže človeka postretnúť, a Kim zase tvrdila, že jej starší brat smrdí ako týždeň neprané ponožky, takže som nakoniec možno mala šťastie.

„Veď písomku sme mali včera,“ upokojovala som ich aj seba, keď sme odbočili na cestičku ku škole. Na trávniku sme videli skupinky deciek zabratých do rozhovorov. Pomaly sa šinuli k veľkej kovovej bráne. „Dúfajme, že nám nedá dve písomky za sebou.“

Taylor zdvihla obočie. „Nezabudnite, že hovoríme o Bensonke,“ pripomenula. Potom zmenila hlas a takmer dokonale napodobnila učiteľku: „Budete plniť požiadavky zodpovedajúce žiakom siedmej triedy a odvádzať prácu primeranú týmto požiadavkám, inak vám odtrhnem hlavu!“

Zasmiala som sa, ale Kim sa len trochu pousmiala, na tvári sa jej zračili skôr obavy.

„Určite sa na to stihneš pozrieť ešte pred hodinou,“ upokojovala som ju a bola som rozhodnutá, že spravím to isté. Žiadny normálny učiteľ by nedal dve písomky hneď za sebou, ale ako Taylor správne podotkla, Bensonová nebola normálna učiteľka.

Keď sme vyšli po schodoch a vstúpili do školy, ozvalo sa predposledné zvonenie.

„Ahoj, dievčatá!“ zavolala na nás spolužiačka Rachel, keď nás míňala a zároveň sa vyhýbala trom chalanom, ktorí štvrtému vzali šiltovku a hádzali si ju medzi sebou.

Zamávali sme jej a potom aj skupinke ďalších spolužiačok, ktoré mierili iným smerom, pretože mali hodinu spoločenských vied. Ráno bola v škole vždy trma-vrma, ale taká v priateľskom duchu.

„Stretneme sa v triede!“ zvolala Taylor a zamierila do uličky k svojej šatňovej skrinke.

„Dobre,“ zakričali sme za ňou, a to už aj Kim bola pri svojej skrinke.

Ja som sa ďalej predierala davom ľudí, chodbou plnou plagátov s oznámeniami, kedy sa konajú rôzne záujmové krúžky a športové tréningy. Celkom som si priała, aby som mohla chodiť na volejbal –

dievčenský tím bol naozaj dobrý – alebo sa prihlásiť do muzikálového krúžku. No už aj tak som bola dosť vyťažená tanečným krúžkom a útulkom. A, samozrejme, internetovým pátraním po nejakom zvieratku, ktoré by mi mama nakoniec dovolila.

Pretože teraz to pre mňa bolo zo všetkého najdôležitejšie.

3. kapitola

„No tak, ktože je poslušný psík?“ maznavo som sa prihovárala Gusovi, hravému čokoládovohnedému labradorovi, ktorý natešene skákal, sotva som odomkla dvere

domu, kde býval. Keď som vošla dovnútra, pribehol ku mne a hneď chcel, aby som ho hladkala. Od radosťi vrtel chvostom.

Posadila som sa na zem, aby som ho mohla poriadne postískať, on si o mňa zľahka oprel hlavu a šťastne fučal.

V tej chvíli nebolo na svete nič úžasnejšie ako psia láska!

Potom som vstala, vzala jeho vôdzku, ktorá ležala na stolíku v predsieni, a vyrazili sme do psieho klubu. Skoro som zabudla zamknúť domové dvere, ale našťastie som si na to spomenula ešte na verande, takže sa vlastne nič nestalo.

„Tešíš sa na svojich kamarátov?“ spýtala som sa Gusa, ktorý radostne poskakoval okolo mňa. Odpoveď som poznala – všetci psi veľmi radi chodili do klubu v útulku. Namiesto toho, aby boli zavretí sami doma, behali v klube s ostatnými psami a niekto z nás sa s nimi stále hral. Bolo to skvelé riešenie ich celodennej samoty.

A zároveň to bolo skvelé riešenie aj pre útulok. Keď sme v útulku začali dobrovoľne pomáhať, dozvedeli sme sa, že jeho majiteľke Alici chýbajú peniaze na prevádzku. Potrebovala nájsť nový zdroj príjmov, inak by útulok musela zavrieť. Bola to Kim, kto vyrukoval s tým vynikajúcim plánom, aby sme založili psí klub. Alica si tým spočiatku nebola istá, no my sme ju presvedčili a stredoškólači Caley a Tim, dvaja ďalší dobrovoľníci, nám s tým pomohli.

A tak sa osamelé psíky majú cez deň s kým hrať a Psí útulok Roxbury Park získal peniaze a môže ďalej fungovať.

„Pozri sa, sú tu tvoji kamaráti,“ povedala som Gusovi, ktorý už mieril do parku. Keď sme otvorili náš klub, prvý deň sme všetky prihlásené psy priviedli naraz a nastal tam obrovský zmätok. Teraz každá z nás zašla po svojich pridelených zverencov a potom sme sa aj s nimi stretli v parku v psom kútiku. Na pár minút sme tam nechali psy vybehať sa, takže po príchode do útulku už boli omnoho pokojnejšie. Bol to, samozrejme, opäť Kimin nápad, a ako všetky jej nápady týkajúce sa psov, aj tento bol skvelý.

„Ahoj,“ zamávala mi Taylor, keď sme sa tam s Gusom objavili. Taylor mala na starosti Humphreyho a Polárku. Humphrey, ospalý baset, bol úplne prvým členom klubu a jeho majitelia sa zakrátko rozhodli vziať si domov aj Polárku, sučku z útulku. Bolo to roztomilé čierno-biele šteniatko, ale keď sme k nim teraz došli, uvedomila som si, že už vôbec nie je malé.

„Polárka nám rastie,“ skonštatovala som, keď som dopriala Gusovi, aby sa zvítal s kamarátmi.

„A má množstvo energie,“ dodala Taylor a masírovala si ruku. „Celú cestu ma ťahala.“

Všetky tri psy potom radostne očuchávali Coco, veľkú hnedočiernu sučku s dlhými ušami a neustálo chuťou kamkoľvek behať. Tú priviedla Kim, vybrala si ju, pretože sučka potrebovala pevnú ruku.

„Nieкто je už pripravený pustiť sa do hry,“ oznámila Kim, keď došli k nám a Coco pri pohľade na svojich kamarátov veselo vyskakovala. „Dole!“ prikázala jej Kim rozhodným hlasom a Coco sa ako švihnutím čarovného prútika upokojila a namiesto skákania začala ňuchať dookola.

„Úžasné,“ obdivovala ju Taylor.

Nechali sme psy, aby sa pár minút pohrali, a potom sme všetci zamierili do útulku. „Zaujímalo by ma, či už je tu Sierra,“ poznamenala Kim, len čo sme otvorili dvere útulku. Ale psi, ktorí nás pribehli privítať, boli naši obvyklí zverenci. Uvidela som medzi nimi Daisy, hnedú sučku jazvečíka, ktorej majiteľka ju sama priviedla do klubu. Križenka Lily so strapatou hnedou srstou k nám pribehla ako prvá, za ňou Boxer, čo bol, samozrejme, boxer. Hneď za nimi nasledovala Hattie, veľké chlpaté šteňa,